

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๐๕-๓๔๐๗/๒๕๕๔

เมื่อศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ ๑ เด็ดขาดเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๕ แล้วจำเลยที่ ๑ ย่อมหมดอำนาจที่จะดำเนินกิจการของตนอีกต่อไป แต่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ จำเลยที่ ๒ มีอำนาจตามกฎหมายที่จะจัดการหรือกระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของลูกหนี้ ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไปแทนลูกหนี้โดยห้ามมีบทกฎหมายใดบัญญัติว่า ลูกจ้างของลูกหนี้หมดสิทธิที่จะทำงานให้ลูกหนี้ต่อไปไม่ ฉะนั้น การที่โจทก์ทั้งสามยังคงทำงานให้แก่จำเลยที่ ๑ ภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ ๑ เด็ดขาด และได้รับค่าจ้างเรื่อยมาจนถึงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๘ จำเลยที่ ๑ จึงได้แจ้งเลิกจ้างโจทก์ทั้งสาม และจำเลยที่ ๒ เห็นชอบ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ตามที่จำเลยที่ ๑ แจ้ง ดังนั้นแม้ค่าจ้างค้างจ่าย สิ้นจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า และค่าชดเชยที่กฎหมายแรงงานบังคับให้จำเลยที่ ๑ ต้องจ่ายให้โจทก์ทั้งสามนั้นจะเป็นหนี้ที่เกิดขึ้นหลังจากศาลมีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์จำเลยที่ ๑ เด็ดขาดแล้วที่ไม่อาจขอรับชำระได้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. ๒๔๘๓ มาตรา ๙๔ ก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ ๒ เป็นผู้จัดการกิจการทรัพย์สินแทนจำเลยที่ ๑ แล้วเกิดมีเงินที่กฎหมายบังคับให้ต้องจ่ายเกิดขึ้น จำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้จัดการทรัพย์สินของจำเลยที่ ๑ ก็มีหน้าที่ต้องเอาเงินของจำเลยที่ ๑ จ่ายแทนจำเลยที่ ๑ โจทก์ทั้งสามจึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง